

[Else-Merete Ross.]

på opfordringer til at gøre noget ved sagen, for dem har det ikke skortet på. Hvis ministeren ikke har en indlysende forklaring på forsinkelsen, ville det måske være en idé at give en undersøgelse af træghedsfaktorerne gennem disse 11 år som opgave for en sociologistuderende.

Er det for optimistisk af mig at tro, at fremsættelse af dette lovforslag er udtryk for, at man nu fra regeringens side er indstillet på at søge at fremme flere af de forslag, som svangerskabskommissionens betænkning af 1954 indeholdt? Hvis dette er regeringens hensigt, vil jeg gerne ganske særlig henlede ministerens opmærksomhed på, at betænkningen gik ind for, at oplysningsarbejdet burde omfatte såvel gifte som ugifte.

I seksualoplysningsudvalget har vi på grund af henstilling fra mødrehjælpsinstitutionerne spurgt justitsministeriet, hvordan det forholdt sig med lægers ret til at give oplysning om svangerskabsforebyggende midler til unge piger mellem 15 og 18 år, hvis de ikke udtrykkelig havde forældrenes samtykke. Det drejer sig her om en fortolkning af forældremyndighedsloven. Det er de mest ansvarsbevidste piger, der går til læge eller institution og beder om vejledning. Mange har forældrenes samtykke, men andre har det af forskellige grunde ikke. Hvis forældrene f. eks. bor i en anden landsdel, kan det være omstændeligt og måske af visse private grunde ubehageligt for pigen først at skulle indhente samtykke hos dem. Skal det gå efter loven, hvad jeg heldigvis for pigerne har hørt at det langt fra altid gør, skal lægen afvise hende, indtil forældrenes samtykke foreligger. Hvis hun ikke får tilpasset pessar og derfor bliver gravid, gad jeg vide, om de fleste forældre ikke ville have foretrukket, at pigen havde fået tilpasset pessar selv uden deres samtykke.

Forældremyndighedsloven er vel tænkt som en beskyttelse over for de unge, men hvor langt har den i praksis gyldighed? Hvor mange unge i 16-17 års alderen indhenter deres forældres tilladelse, inden de går i seng med en mand, de holder af? Sikker ikke mange, og i hvert fald kun de piger, der har et meget fortroligt forhold til deres forældre. Og selv blandt dem vil mange vel finde, at det er en så privat sag, at de

intet siger, i hvert fald ikke før efter at det er sket. Selv om forældremyndighedsloven sorterer under justitsministeren, mener jeg, at den højtærede indenrigsminister, hvis han virkelig ønsker at fremme oplysningen og derved bidrage til en nedgang i antallet af aborter, må sætte ind både på dette område og på mange andre felter på én gang.

Jeg er meget tilfreds med, at lægen ifølge § 1, stk. 2, skal give oplysning om de sundhedsmæssige problemer i forbindelse med et eventuelt nyt svangerskab og tilbyde vejledning om svangerskabsforebyggende midler. Det er naturligvis først og fremmest kvinden, der skal have denne vejledning og oplysning, men i et seksuelt forhold er der jo to parter, og jeg synes det er meget vigtigt at betone, at begge parter har et ansvar. Ville det derfor ikke være rimeligt at åbne adgang til, at manden kunne ledsage sin kone til de to lægeundersøgelser, der finder sted efter fødslen, så også han blev gjort bekendt med den betydning, det har, at konen får en hvileperiode inden det næste svangerskab, og fra lægelig side fik at vide, at ammeperioden ikke i sig selv, som mange tror, er tilstrækkelig garanti for, at konen ikke bliver gravid?

En del mænd har den opfattelse, at kvindens brug af pessar hindrer dem i at få den fulde tilfredsstillelse af et samleje. Her var det måske praktisk, at lægen kunne oplyse, at hvis pessaret er rigtigt anbragt, kan manden intet mærke. I mødrehjælpen har man erfaring for, at det kan være vanskeligt at få kvinderne til at komme til den anden konsultation, hvor lægen skal kontrollere, om kvinden forstår at anbringe pessaret rigtigt. Hvis begge ægtefæller kunne eller skulle møde også til den anden konsultation, var de to om at dele ansvaret for, at graviditet ikke indtræder på et for tidligt og uønsket tidspunkt. Når jeg ønsker at få manden med og gjort medansvarlig, er det bl. a. også, fordi undersøgelser viser, at mange ægtefolk ikke benytter pessar regelmæssigt, men slår sig til tåls med, at det nok ikke gør noget, at de af og til ikke benytter det. Resultatet er, at de så alt for ofte risikerer graviditet. Man skulle ikke tro, at lægekonsultationerne behøvede at betales med højere honorar, fordi begge ægtefæller mødte op.

I den gældende svangerskabshygiejnelov